

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Κ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὄφ.εξ ΣΤΑΡΙΟΥ 6'

(Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι
οἱ διαβόλοι καλογέροι)

Ο ΠΡΩΗΝΗΓΟΥΜΕΝΟΣ (Ἀσχολούμενος εἰς
τὴν γλυπτικὴν καὶ μυριζόμενος τὸ Ἄγαλμα.)

Ὡ Σαββαῶθ ποῦ κάθουσι στὰ βάθρα τ' Οὐρανοῦ
Σὺ δός μου στὰ Μετέωρα καὶ φῶτισι καὶ νοῦ
Στὴν γλυπτικὴ ν' ἀσχοληθῶ, νὰ μυρισθῶ πιπέρι
Καὶ νὰ τὸ τρίβω ὁ φουκαρᾶς μὲ φῖνο γουδοχέρι.

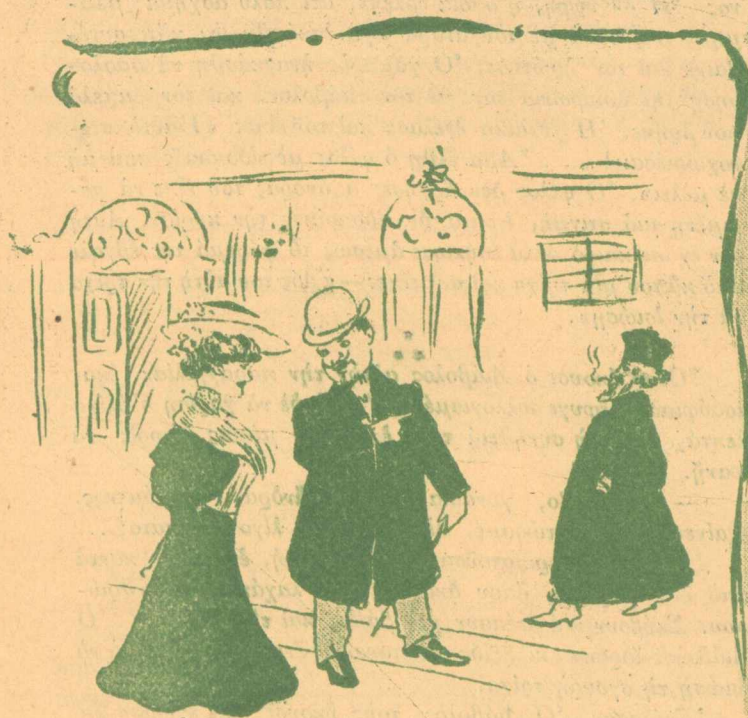
ΑΠΟ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

(Θεωρία Ηγουμένου)

1. Εύλογημένη, εύλογημένη
ή ματαιότης των έγκοσμίων
Μου έχει τόσο ξεσκωμένη
τη φαντασία εις τό μυαλό.
2. Εύλογημένη, εύλογημένη
Όταν κοιμάται κι' εγώ νυστάζω
εύλογημένη, εύλογημένη
Σε συλλογίζομαι κι' άναστενάζω.

Έλα λοιπόν εύλογημένη
Νά μου βαστήξης τό κομπολόγι
Και μη φοβάσαι και δέν θα πέσουν
Τά δυό βαρύδια άπ' τό 'ρωλόγι.

—Τόν βλέπεις αυτόν Μαριγούλα; Είναι ο πρόην Ηγούμενος... Έρεεις τί άγιος παπάς είναι; Τό «Κύριε των Δυνάμεων» τό ψέλνει στά τρία και δλο νηστεύει... Άφού από την πολλήτου μανία στά νηστεία έκανε λάθος κι' έδωσε πράσσο σέ τόσες κυρίες. Θεοφοβούμενος άνθρωπος!!..

Ο ΠΡΩΗΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ. —Με κατηγορήσαν, εύλογημένη, οί έχθροι μου ότι σε διατηρούσα. Και δέν ξερουν οί καταραμένοι, ότι χωρίς έσένα πρωτόκωλο στό Μοναστήρι δέν μπορούσε νά ύπαρξη.

(Μονόλογος Βουλευτού μετά την παραίτησιν του Υπουργού των Οικονομικών)
—Δέν είναι άσχημος κόμματος αυτή ή δουλα!... Άλλά και ή κυρά δέν πάει πίσω... άλλος κόμματος εκείνη... Κι' εγώ ο φοικαράς εύρίσκομαι τώρα μεταξύ δύο... κομματίων! Και μου φαίνεται πως δέν θά κάνω άσχημα νά πάσω την τέχνη που έχουμε στό Βουλή. Νά δουλεύω δηλαδή πάντοτε δύο κόμματα! Και έτσι θά είμαι πάντοτε καθάλλα... και θά βρίσκομαι διαρκώς στά πράγματα! Μόλις πέφτει τό ένα, άμέσως θά πηγαίνω με τό άλλο... που πάει νά ειπή πως θά βρίσκομαι και στά 'περίματα και στά σκώματα.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

(Λύσσαλος Μονολογος)

Ω λύσσα, λύσσα τραγική
κακό μεγάλο φέτο
ίδου πού μ'ας απέκλεισαν
κι' από το καββαλέτο.

Ω σὺ διαδύτη νὰ μοθειπῆς θέλω
καὶ σὺ ταβλότσα στὸ παραβάν,
Πῶς θὰ δουλεύω εἰς τὸ μοντέλο
Καὶ πῶς πινελο θὰ π α ρ α β ἄ ν' ;

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ. — Μὰ κύριε καθηγητά, πρὸς Θεοῦ. Διατί
θελετε νὰ μὰς ἀποκλείσετε ἀπὸ τὸ ἀνδρικό γυμνόν; Γιατί;
Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Μὰ κορίτσι μου, δὲν τὸ ξέρεις διὰ τὸσόντες
μῆνες, τώρα τὸ παρακανατε μὲ τοὺς μαθητὰς στὸ... καββαλέτο.

ΡΩΜΑΝΤΖΑ (Μετὰ τὴν

παραίτησίν της ἀπὸ τὸ
Πολυτεχνεῖον ἐξ αἰτίας τῆς
ἀπαγορεύσεως τοῦ
ἀνδρικοῦ γυμνασίου)

Τί ὄραϊα τέτοια ὥρα
νά 'μαι ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα
σὲ μπαλκόνι σὰν αὐτὴ
καὶ μὲ 'κείνον ταίρι-ταίρι
πόδι-πόδι, χέρι-χέρι
στὰ οὐράνια νὰ πετώ.

Κι' ὅταν τοῦ Κοκοῦ τ' ἀνδόν
μέσ' τὸ δάσος θὰ ξαπλώνη
τὴ γλυκειά του τὴ λαλιά,
θὰ τοῦ λέω Rossignol
μὴ σπαίλνεις! Chante encore
καὶ ξανάμπα στὴ... φωνά.